

гиналностъ и вдъхновение, които ги нѣма въ Надсоновото стихотворение.

Изобщо Надсонъ не е могълъ да бжде за Яворова образецъ за следване като поетъ. Отъ него е могълъ да заема само мотиви — при него е можалъ да остане само при първитѣ си стихотворни опити. Надсонъ е задоволявалъ отначало социалнитѣ му тежнениа — не и поетическитѣ му домогвания.

*

Бихме очаквали по-вече следи и то на художествено — не само идейно — въздействие отъ страна на Лермонтова, когото нашиятъ поетъ охотно е четѣлъ и декламиралъ (особно „Демонъ“). Още по-вече, че между двамата поети има известно вътрешно родство. Но и влиянието на Лермонтова не е особно дълбоко. То е очевидно въ стихотворението „Демонъ“, кждето въ първата редакция като надсловъ сж думитѣ на Лермонтовия „Демонъ“: „И будешъ ты царицей міра, подруга первая моя“. Въ буйната речъ на Яворовия Демонъ, съ която той — гордиятъ орелъ — иска да увлѣче и отвлѣче нея — плахата гължбица, — има нѣщо отъ силата и страстността на Лермонтовия — въ обръщението му къмъ Тамара. Погрѣшно би било, обаче, да се мисли, че Яворовиятъ Демонъ е близъкъ на Лермонтовия. Последниятъ въплъщава най-вече тежката печаль и тегота на своя собственъ създателъ — „сѣе злото безъ наслаждение“, чувствувайки страшното еднообразие на времето (вѣковетѣ). Тамара внася промѣна въ това невъзможно състояние — става примамлива цель за сатанинскитѣ му домогвания, но и нѣкакво спасение. . . Яворовиятъ герой е безъ противоречията